

תרגיל ניסוח- תובענה מנהלית

עיריית חדרה פרסמה ביום 1.6.18 מכרז לסלילת כביש בתחום השיפוט שלה, ברחוב בן גוריון (מכרז 101/18). לצורך השתתפות במכרז נדרשה רכישת טופסי המכרז בעלות של 1,500 ₪. בהתאם לתנאי המכרז ניתן היה להגיש הצעות עד ליום 1.12.18. לאחר סיום קבלנים באתר ניגשו כמה קבלנים למכרז, ובהם יסמין כהן. לצורך הגשת ההצעה שכרה יסמין על חשבונה מומחים להערכת שווי ההצעה, עלות החומרים, עלות העבודה וכו' בסכום של 150,000 ₪. יסמין הגישה הצעתה להשתתפות במכרז ביום 31.11.18.

תוצאות המכרז פורסמו כעבור כמה ימים, ונודע כי בנימין אדרי זכה במכרז (החלטת וועדת המכרזים פורסמה ביום 31.1.19). בעקבות ההכרזה עליו כזוכה, החל בנימין בביצוע העבודות נשוא המכרז.

ביום 1.4.19 פרסם מבקר העירייה דו"ח חמור ביותר על התנהלות העירייה. בין השאר נחשף בדו"ח זה, מסמך פנימי המעיד כי בנימין זכה במכרז למרות שהצעתו הייתה יקרה יותר מהצעתה של התובעת, רק בשל קרבתו המשפחתית ליו"ר וועדת מכרזים של העירייה.

יסמין פונה אלייך ליעוץ משפטי ואומרת כי היא מעוניינת בפיצוי כספי בשל הנזק שנגרם לה ושתנקוט עבודה את ההליך המתאים. עליך להתבסס אך ורק על המקורות המשפטיים המצורפים ועל הידע המושגי שלך במשפטים. הנח כי מקורות אלה משקפים את המצב המשפטי העדכני. תשובתך מוגבלת לשני עמודים

חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000 התוספת הראשונה

5. מכרזים – עניני מכרזים של גוף או רשות המנויים בסעיף 2 לחוק חובת המכרזים, התשנ"ב-1992, ועניני מכרזים של רשות מקומית, שעניינם התקשרות בחוזה לביצוע עסקה בטובין או במקרקעין, לביצוע עבודה או לרכישת שירותים, וכן מכרזים שעניינם מתן רישיון או זיכיון לפי דין.

חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000 התוספת השלישית

1. תובענה לפיצויים שעילתה במכרז, כאמור בפסקה 5 לתוספת הראשונה.

מתוך ספרה של דפנה ברק-ארוז עמוד 38 סעיף ד':

פסק הדין המפורסם של השופט ברנזון בבג"צ 74/101,102 **בינוי ופיתוח בנגב בע"מ נ' שר הביטחון ואח'**, שהכיר באפשרות שבג"צ יפסוק פיצויים, נועד להתמודד עם הבעיה של נזק שאינו ניתן לתיקון. גם מקרה זה נסב על מכרז. העתירה הוגשה על-ידי חברות בנייה, שזכו במכרז לבצע עבודות סלילה. על אף זכייתן, הוחלט שלא להתקשר עמן בחוזה, לאחר שהתבררה האפשרות של ביצוע עצמי (באמצעות מע"צ). השופט ברנזון הכיר בצדקתה של ההחלטה המנהלית, שלא למסור את העבודה לעותרות בנסיבות החדשות שנוצרו. עם זאת, דעתו לא הייתה נוחה מן הפגיעה בעותרות. הוא החליט להתעמת עם השאלה: האם בג"צ יכול לפסוק להן פיצויים השופט ברנזון ראה בשאלה זו בעיה של סמכות. לגבי דידו הייתה השאלה: האם בג"צ מוסמך לפסוק פיצויים? בנוסף לסעדים האחרים שהוכרו בעבר כמצויים בתחום סמכותו. בהתאם לכך, בחן פסק הדין את השאלה באספקלריה של סעיף החוק שבו מעוגנת סמכות השיפוט של בג"צ - סעיף 7 לחוק בתי-המשפט, תשי"ז-1957, שהיה לסעיף 15 לחוק יסוד: השפיטה. דעתו של השופט ברנזון הייתה, כי הסעיף מלמד כי "אין כל הגבלה, על הסעדים שבית משפט זה יכול להושיט לאזרח הנפגע על-ידי מעשה או מחדל של רשות ממלכתית או ציבורית, כל תרופה וכל סעד, שיישרו בעיני בית משפט זה והנראים לו כדרושים לעשיית צדק הם בהישג ידו". בהמשך הדברים מובהר, כי סמכותו הרחבה של בג"צ יכולה לשמש בסיס גם לפסיקת פיצויים מחוץ למסגרות המשפטיות המוכרות.

בג"צ 74/101,102 בינוי ופיתוח בנגב בע"מ נ' שר הביטחון ואח':

ברוב המכריע של המקרים המגיעים כדין לבית משפט זה, לא מתעוררת כלל שאלה של אחריות לפי דיני החוזים או לפי דיני הנזיקין. אף על פי כן עשוי האזרח להיפגע ולסבול נזק כתוצאה מפעולה בלתי-כשרה או בלתי נאותה או מהימנעות מפעולה שלא כדין או מאיחור בלתי-סביר ובלתי מוצדק בעשיית הפעולה, ומן הצדק שגם במקרים אלה תישא הרשות באחריות כדי לפצות על הפגיעה או הנזק שנגרם. בכך נתקרב לאחריות מנהלית כללית של הממשל, ובמקרה של נזק הנגרם עקב התנהגות שלא כשורה, לא הפרט הניזוק יישא בו, כי אם הגוף אשר בשמו, למענו או מטעמו הוא נגרם.